

Jeesushan tuli purkamaan erottavan väliseinän ja nyt me ihmiset olemme niin monesti sen erottavan väliseinän tehneet uudelleen niin maailman ja seurakunnan välille kuin myös uskovien veljien ja sisarien välille. Mutta Herra tahtoisu, että me olisimme kaikki yhtä – me veljet ja sisaret, että maailma meidät voisi siitä tuntea Hänen opetuslapsikseen ja uskoa, että Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että Hän lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan ettei yksikään, joka Häneen uskoo hukkuisi vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Näin Raamattu ilmoittaa meille Joh 17:21-23 ja Joh 3:16 kohtien kautta.

Nämä aiheet ovat olleet sydämelläni erityisen voimallisesti viimeisten viikkojen aikana. Olen ollut niin murheellinen ja voisinpa sanoa, että myös surun täyttämä kaikesta siitä tunteesta, jota koen hengessä tästä tilanteesta, kun Pyhä Henki raskaasti tästä todistaa minussa. Voi miksi me olemme tällaisia ja tässä tarkoitan yhtä lailla itseäni kuin ketä muuta tahansakin. En voi osoittaa sormella tässä asiassa ketään toista – kuin ainoastaan itseäni. Ja jokainen tutkikoon itseänsä ja tehköön parannusta sen mukaisesti.

Olen Herran edessä ollut tämän asian kanssa pitkään ja tuskaillut asiaa ja kysellyt, että mitä voisin tehdä vaikuttaakseni asiaan jollain tapaa parantavalla tavalla enkä suinkaan pahentaen sitä. Ja olen pyytänyt Herraa paljastamaan, jos minun toimissani on jotain sellaista Hänen palvelijanaan, joka voisi tuottaa vääränlaista hedelmää Kristuksen ruumiin yhteydelle. Ja varmasti olen tehnyt virheitä ja ilmaissutkin asioita joskus väärin – vaikka se ei ole ollut tarkoitukseni. Herra minua armahtakoon ja pyydän, että toisetkin voisivat.

Mitä Paavali meille opettaa ?

Tässä haluan sinulle kirjoittaa hieman Paavalista – kuinka hän voisi olla meille esimerkkinä kaikessa, kuten hän itsekin kehoittaa seuraajiansa (joita mekin olemme) tekemään. Näin ainakin Korinton seurakunnalle 1.Kor 4:16 ja 1. Kor 11:1 jakeissa sekä Filippiäiskirjeessään 3 luvussa 15-17 jakeissa seuraavasti :

”Olkoon siis meillä, niin monta kuin meitä on täydellistä, tämä mieli; ja jos teillä jossakin kohden on toinen mieli, niin Jumala on siinäkin teille ilmoittava, kuinka asia on. Kunhan vain, mihin saakka olemme ehtineetkin, vaellamme samaa tietä! Olkaa minun seuraajiani, veljet, ja katselkaa niitä, jotka näin vaeltavat, niinkuin me olemme teille esikuvana. ”

Paavalin kirjeissä Kolossalaisille eli siis Kolossan kaupungissa olevalle seurakunnalle ja yksittäiskirjeessä Filemonille, joka oli eräs Kolossassa asunut palvelija, hän tuo julki pyhien yhteyttä ja keskinäistä rakkautta toisiansa kohtaan. Samoin myös hänen oma suhtautumisensa pyhiin apostoloina on ihailtavaa näissä kirjeissä.

Lähtökohtana voidaan ottaa tässä tilanne, josta käsin Paavali lähestyy seurakunnan jäseniä. Ja nyt on hyvä muistaa, että kun Paavali kirjoittaa *”Kolossassa asuville pyhille ja uskoille veljille Kristuksessa.” Kol 1:2* , niin siinä tarkoitetaan juuri sitä. Seurakunta Kolossassa koostui, niinkuin tänäkin päivänä koostuu, kaikista sillä alueella olleista uudestisyntyneistä kristityistä, jotka oli liitetty seurakuntaan eli Kristuksen ruumiiseen Pyhän Hengen saamisen kautta uudestisyntymisessä. Näin siis Jumalan Sanan mukaan :

” Sillä niinkuin ruumis on yksi ja siinä on monta jäsentä, mutta kaikki ruumiin jäsenet, vaikka niitä on monta, ovat yksi ruumis, niin on Kristuskin; sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä.” 1.Kor 12:12-13

Tässä Kolossalaiskirjeessä Paavali siis lähestyy kaikkia Kolossan alueella olevia pyhiä – riippumatta siitä, missä he ovat pitäneet keskinäisiä seurakunnan kokoontumisia.

Tämän kirjeen on Paavali todennäköisesti kirjoittanut Roomassa ollessaan vuoden 62 jKr loppupuolella. (Toiset lähteet kertovat sen kirjoitetun Roomassa n. 60 jKr ja eräät, että se olisi kirjoitettu vuoden 58-60 jKr Paavalin ollessa vangittuna Kesareassa ?)

Vaikka Paavali onkin tämän kirjeen kirjoittaja, niin siitä ollaan eri mieltä, onko Paavali perustanut tämän

Kolossan seurakunnan? Sen puolesta kirjoittavat monet kansainväliset Raamatun selitysteokset, mutta esimerkiksi suomenkielisestä Novumista ja Isosta Raamatun Tietosanakirjasta käy ilmi, että Kolossan seurakunnan perustajana voidaan pitää myös Epafraata (Epafroditus) esim. Kol 1:7 perusteella.

Jos perustajana on ollut Epafraas, niin se tuo edelleen meille syvemmän näkökulman Paavalin apostolin virkaan, joka ei vain rajoittunut perustamiinsa seurakuntiin vaan myös toisten perustamien seurakuntien ohjeistamiseen, rakentamiseen ja nuhteluun. Tämä käy myös ilmi muissa hänen kirjeissään (esim. Room) ja myös tässä kirjeessä Kol 2:1 jakeessa ” *Sillä minä tahdon, että te tiedätte, kuinka suuri kilvoittelu minulla on teidän tähtenne ja laodikealaisten ja kaikkien tähden, jotka eivät ole minun ruumiillisia kasvojani nähneet, ”*

Tämä kuvastaa Paavalin arvovaltaa kaikkiin seurakuntiin nähden ja sitä, kuinka he pitivät hänen apostolin virkaansa Jumalan antamana virkana eikä ihmisten antamana. (Tässä voisimmekin miettiä, että missä ovat maassamme Jumalalta apostolin viran saaneet ”Paavalit” ? Ne, joiden ääni otettaisiin vastaan Kristuksen koko seurakunnassa – sillä arkuudella ja arvovallalla, minkä Herramme Jeesus Kristus, seurakunnan pää, sen tahtoi otettavan vastaan seurakunnan rakentumiseksi ?)

Paavali kiittää yhdessä Timoteuksen kanssa Jumalaa aina rukoillessaan kolossalaisten pyhien edestä, siitä uskosta Kristuksessa ja rakkaudesta, mikä heillä oli kaikkia pyhiä kohtaan ! Kol 1:3-4 jakeissa.

Rakkaudesta kaikkia pyhiä kohtaan – siis koko Kolossan kaupungissa. Voi kuinka ihmeellistä ja ihailtavaa Kristuksen elämää. Todellista Hengen hedelmän ilmenemistä.

Paavali ei siis erottele ketään pyhää toisesta tuolla alueella eikä tuomitse heitä heidän mielipiteidensä, käyttäytymisen tai minkään muunkaan asian vuoksi erityisesti – toisin kuin esimerkiksi Korinton seurakunnassa monista asioista – puoluehengestä, synnissä elämisestä, kateudesta, riitaisuuksista jne..

Ja jos se väittämä pitää paikkansa, että hän ei ole seurakunnan perustaja vaan Epafraas, niin sitä suuremmin meidän tulee ihaila hänen asennettaan ja rakkaudellista lähestymistään Kolossassa asuvia pyhiä kohtaan – voisiko sanoa – isällistä huolenpitoaan.

Kirjeestä käy ilmi, kuinka Paavali on huolissaan kolossalaisten opin puhtauden säilymisestä sekä myös heidän yhteyden säilymisestä. Koskapa heidän pariin oli tullut harhaopettajia, jotka tahtoivat tuoda oppia, joka vetosi ja koroitti ihmisten perinnäissääntöjä ja maailman alkeisvoimia.

Paavalihan oli juuri muutamia vuosia aiemmin (n.55 jKr) saanut nähdä mitä Korinton seurakunnassa tapahtui. Kuinka siellä oli tullut jakautumista ja puolueita. Siksi hän oli tästä myös murheellinen kolossalaisten osalta ja tahtoi ohjeistaa heitä ettei näin kävisi. Tässä viittaus Korintossa tapahtuneeseen mm.

1.Kor 1:11-13 ” Sillä Kloen perheväeltä olen saanut teistä kuulla, veljeni, että teillä on riitoja keskuudessanne. Tarkoitin sitä, että yksi teistä sanoo: ”Minä olen Paavalin puolta”, toinen: ”Minä Apolloksen”, joku taas: ”Minä Keefaan”, joku vielä: ”Minä Kristuksen”. Onko Kristus jaettu? Ei kaiketi Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen? ”

Lähinnä Kolossalaiskirjeen toisesta luvusta voimme nähdä, että ilmeisesti nämä harhaopettajat korostivat juutalaisten juhlien ja tapojen noudattamista (Kol 2:17-18), tahtoivat ympärileikkauttaa pyhiä edellytyksenä pelastumiselle (2:11) (srk:nnassa oli todennäköisesti sekä juutalaisuudesta että pakanuudesta kääntyneitä) ja halusivat väheksyä Jeesuksen ristin työn voimaa ja täydellisyyttä pyrkien koroittamaan oman nöyryyden ja tekojen merkitystä sekä ehkä tietoja, joita olivat saaneet enkeli-ilmestyksistä (jakeissa 18-19).

Sen tähden Paavali muistuttaa kaikessa Jeesuksen ristin työn täydellisyyttä (Kol 2:14-15) ja kuinka Hänessä on kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätkeytyinä (Kol 2:3).

Ja sen jälkeen Paavali muistuttamalla vain kehoittaa heitä kiinnittämään mielensä Kristukseen, siihen mikä on ylhäällä eikä mikä on maan päällä (Kol 3:1-2). Panemaan pois lihan teot eli kuolettamalla kaikki maalliset jäsenet ja pukeutumaan sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen ja kärsimään toinen toistaan ja antamaan toinen toisilleen anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan, jne. (Kol 3:5-17).

Näin siis isällisellä huolenpidolla Paavali tahtoi ohjata ja varoittaa Kolossassa asuvia pyhiä että heillä säilyisi keskinäinen yhteys ja rakkaus kaikkia pyhiä kohtaan, josta hän heitä kirjeen alussa ylisti ! (Kol 1:4).

Ja kun tähän liitämme vielä muutaman ajatuksen kirjeestä Filemonille sekä lopputervehdyksistä ilmenevät viestit ja kehoitukset myös Kolossalaiskirjeestä, niin saatamme saada jonkinlaisen kokonaiskäsityksen siitä, millaista asennetta ja käyttäytymistä kaikkia pyhiä kohtaan meidänkin tulisi etsiä kristittyinä seurakunnassa eli Kristuksen ruumiissa; edistääksemme Jumalan Valtakunnan esiintulemista tämän maailman keskellä.

Katsomme siis hieman Paavalin kirjettä Filemonille. Muistutan siis, että Filemon asui Kolossassa eli oli yksi Kolossan seurakuntaan kuuluneista pyhistä.

Filem 1:1-5

- 1. Paavali, Kristuksen Jeesuksen vanki, ja veli Timoteus rakkaalle Filemonille, työtoverillemme,*
- 2. ja Appialle, sisarellemme, ja Arkippukselle, taistelutoverillemme, ja sinun kodissasi kokoontuvalle seurakunnalle.*
- 3. Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!*
- 4. Minä kiitän Jumalaani aina, muistaessani sinua rukouksissani,*
- 5. sillä minä olen kuullut sinun rakkaudestasi ja uskostasi, joka sinulla on Herraan Jeesukseen ja kaikkia pyhiä kohtaan;*

Tässä Paavali ja Timoteus pitää Filemonia heidän työtoverinaan ja Paavali kiittää tässä myös Filemonin rakkaudesta kaikkia pyhiä kohtaan, joka oli luonteenomaista siihen aikaan Kolossan seurakunnalle kokonaisuudessaan.

Filemonin lisäksi kirjeen alkutervehdyksen kohteena mainitaan Appia (perimätiedon mukaan Filemonin vaimo) ja Arkippus (perimätiedon mukaan heidän poikansa) sekä myös Filemonin kodissa kokoontuva seurakunta.

Kyseessä oli siis Kolossan seurakunta, joka kokoontui siis ainakin Filemonin kodissa.

Kuten tiedämme arkeologisista kaivauksista ja historian kirjoituksista, niin tuohon aikaan kodit olivat yleensä hyvin pieniä kooltaan. Myös Kolossalaiskirjeen sisällöstä käy selville, että Paavali puhutteli kirjeessä useita veljiä, useita isiä, äitejä, lapsia sekä myös isäntiä ja palvelijoita, joten Kolossan seurakunnan koko oli ilmeisen suuri. Ja myös tiedämme, että alkuseurakunnan aikana oli yleinen tapa kokoontua kodeissa, kuten myös pyhäköissä tai kouluilla, kuten Paavali itsekin teki julistustyössään. Vasta myöhemmin alettiin rakentamaan erillisiä rakennuksia seurakunnan pyhien kokoontumista varten. Tästä voimme siis päätellä, että Filemonin koti oli todennäköisesti vain yksi monista Kolossan seurakunnan alueella.

Tärkeä näkökohta on tässä huomioida edelleen se, että Paavali kirjeessään korostaa myös Filemonin rakkautta kaikkia pyhiä kohtaan, kuten aiemmin luimme Kolossalaiskirjeestä. Siis sekään tosiasia, että todennäköisesti kaikki eivät mahtuneet tai muuten voineet osallistua Filemonin kodissa tapahtuneisiin seurakunnan kokoontumisiin, ei eroittanut heitä toisten yhteydestä eikä vähentänyt heidän rakkauttaan toisiansa kohtaan Kolossan kaupungin alueella.

Eikä sekään, että toiset pyhät Kolossan kaupungissa todennäköisesti mieltyivät kokoontumiseen jonkun toisen kodissa enemmän kuin Filemonin kodissa. Silti he kaikki olivat edelleen yhtä Kolossan seurakuntaa, jota voitiin jopa kehua rakkaudesta kaikkia pyhiä kohtaan sillä alueella. Kaikki olivat siis yhtä Kristuksessa ja jäseninä Kristuksen ruumiissa eli seurakunnassa. Ei ollut eroittavia väliseiniä, puolueita, ei nimiä tai muutakaan. Kaikki kunnioittivat ja arvostivat toisiaan. Ja silti varmasti oli ihmisillä silloinkin erilaisia mielipiteitä ja eri näkemyksiä oppikysymyksistä.

Edelleen voimme nähdä tämän rakkauden ja yhteyden tulevan myös läpi Paavalin sanoista Filemonille kirjeen seuraavissa jakeissa:

Fil 1:6-7

6. ja rukoukseni on, että sinun uskosi, se usko, joka on meille yhteinen, olisi väkevä kaiken hyvän tuntemisessa, mikä meillä Kristuksessa on.

7. Sillä minä olen saanut paljon iloa ja lohdutusta sinun rakkaudestasi, koska pyhien sydämet ovat virvoittuneet sinun kauttasi, veljeni.

Tässä Paavali kiittää Filemonia siitä, kuinka hänen kodissaan ovat pyhien sydämet saaneet virvoitusta. Ja seuraavissa jakeissa näemme, kuinka Paavali lähestyy Filemonia isällisesti, vaikka hänellä olisi apostolin aseman kautta mahdollisuus häntä käskeäkin :

Fil 1:8-12

8. Sentähden, vaikka minulla Kristuksessa on paljon rohkeutta käskeä sinua tekemään, mitä tehdä tulee,

9. niin rakkauden tähden minä kuitenkin mieluummin pyydän, ollen tällöinen kuin olen, minä vanha Paavali, ja nyt myös Kristuksen Jeesuksen vanki -

10. pyydän sinua poikani puolesta, jonka minä kahleissani synnytin, Onesimuksen puolesta,

11. sinulle ennen hyödyttömän, mutta nyt sekä sinulle että minulle hyödyllisen;

12. hänet minä lähetän sinulle takaisin, hänet, se on: oman sydämeni.

Näissä ja myöhemmissä jakeissa Paavali siis ohjeistaa isällisesti Filemonia ottamaan vastaan takaisin orjansa – Onesimuksen, joka oli ilmeisesti karannut hänen luotaan ja vierailut Paavalin luona Roomassa vankilassa, jossa Paavali oli hänet saanut johdattaa uskoon (jake 10).

Paavalin hyväksyntää ja kiitollisuutta Kolossan seurakunnan toimintaa kohtaan myös Filemonin kodissa vahvistaa edelleen myös Kolossalaiskirjeen 4 luvun jake 17, jossa Paavali kirjoittaa näin:

”Ja sanokaa Arkippukselle: ”Ota vaari virasta, jonka olet saanut Herrassa, että sen täysin toimitat”.

Ja tässä Filemonin kirjeen alkutervehdyksessähän me näimme, että se oli osoitettu myös Arkippukselle, joka perimätiedon mukaan olisi ollut Filemonin poika. Perimätietojen mukaan Arkippus olisi toiminut Kolossan seurakunnassa saarnaajan tehtävissä ja myöhemmin kenties Laodikean piispana. (Filemonia on myös pidetty eräiden perimätietojen mukaan Kolossan seurakunnan piispana eli johtajana.) Näitä tietoja ei kuitenkaan Raamattu sellaisenaan vahvista, joten kannattaa jättää ne omaan arvoonsa.

Paavalin kehoituksesta kuitenkin tässä Kol 4:17 jakeessa sekä Filemonin kirjeen 1:2 viittauksesta ”taistelutoveriimme” käy ilmi, että kyseessä voisi olla julistustyötä tekevistä palvelijasta.

Eli kaikesta näistä edellä esillä tulleista asioista voimme yhteenvedon todeta lopuksi seuraavaa:

Kolossan seurakunnan yhteys ja rakkaus kaikkia pyhiä kohtaan oli Paavalin kirjeissä yhteinen nimittäjä. Vaikkakin hän murehti sen jatkumisesta, niin hän pyrki käyttämään apostolin virkaansa ohjataksaan seurakuntaa rakkaudella (vaikka ei ollut ilmeisesti sen perustaja) oikeaan suuntaan, koska harhaopettajia oli alkanut alueella kierrellä. Paavali kehoitti Filemonia jatkamaan hyvää työtänsä Herrassa, samoin Arkippusta pitämään vaarin virastansa ilmeisesti sananjulistajan tehtävässään, kun todennäköinen seurakunnan perustaja Epafraas oli vankitoverina Paavalin kanssa (Filem 1:23).

Kolossan seurakunnan pyhillä oli vahva yhteys ja keskinäinen rakkaus. Sitä ei voinut horjuttaa harhaopettajien vierailu alueella, toisin kuin oli käynyt Korintossa, jossa oli riitaisuutta, kateutta ja puoluehenkisyttä. Siksi Paavalikin ohjasi Kolossan kaupungin pyhiä kirjeellään luottaen heidän rakkautensa Jumalaan ja toisiinsa olevan suurempi kuin mikään vihollisen juoni.

Valitettavasti taidamme tänä päivänä nähdä enemmänkin Korinton kaupungissa ollutta pyhien toimintaa kuin Kolossan kaupungissa ollutta ?

Näemme kuinka vihollinen on onnistunut hajoittamaan seurakunnan pieniksi palasiksi ja erottautuneen toinen toistensa yhteydestä. Voimme elää todeksi Paavalin sanat Korinton seurakunnalle ”Tarkoitin sitä, että yksi teistä sanoo: ”Minä olen Paavalin puolta”, toinen: ”Minä Apolloksen”, joku taas: ”Minä Keefaan”, joku vielä: ”Minä Kristuksen”(1. Kor 1:12). Meille jää siis kysymys, kuten Paavalillekin seuraavassa jakeessa:

”Onko Kristus jaettu?”

Nykyiselle tilanteelle, jossa on eri seurakuntia johtajineen, nimineen, tapoineen sekä oppeineen kymmenittäin yhdellä paikkakunnalla, emme ilmeisesti voi juuri mitään. Mutta voimme tehdä sen, mikä meille kuuluu. Puhdistaa sydämemme ja alkaa rakastamaan kaikkia pyhiä siinä kaupungissa, missä elämme ja toimimme. Kuulummehan kaikki yhdessä Kristuksen ruumiiseen. Ehkäpä sen kautta voimme saada Jumalan käden liikkeelle.

Se mikä on mahdotonta ihmisille – on Jumalalle mahdollista.

Tehkäämme siis rakkaat oma osuutemme ja puhdistautukaamme kaikesta epäpyhästä panettelusta, valheen puhumisesta, arvostelusta ja kateudesta toisiamme kohtaan ”*Ja rauhan Jumala on pian musertava saatanan teidän jalkojenne alle. Herramme Jeesuksen armo olkoon teidän kanssanne*” Room 16:20

Siunaten
Juha Norolampi